ԺՋ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4152 ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 23/4 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1899 ՇԱԲԱԹ 1 ՐԷՃԷՊ 1317 ԺՋ. ՁՕ.ՐԻ ԹԻՒ 4152

دیرعلیه غازتهسی اداره سی (آروملو) ده علیه غازتهسی

ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեան խան

Les annonces sont reçues à la Direction du Journal "AREVELK" Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ.

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Գոյող եւ գալոցներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » վեցամսեայ. 70 »
» » » եռամսեայ. 40 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրանք
» » » վեցամսեայ. 20 »
Դրամի փոխարէն փոստային փող կ'ընդունուի, 115 դրուշ փողը 100 դրուշ հաշուով:
Ձեղական բդեաարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:
Յանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ.

ՄՈՒՏԻ ՀԱՐՄՍԵՐԸ

Երկրագործներուն պէս՝ որոնք իրենց արօրը կ'ուզեն խրել խոպան դաշտերու մէջ, չատ մը յուսահատցընող փորձերէ ու ճիգերէ վերջ, մենք ալ կարծես գատապարտուած ենք միեւնոյն աչխատութիւնը կրկնելու ամէնամեայ հողին վրայ, ուր անչուչտ յաղողութիւնը այնքան դիւրագնի չպիտի ըլլայ, որքան եղաւ Ադամին առեղծուածը այդ միեւնոյն հողէն: Մեր մէջ ժողովուրդին ներքին կեանքը կազմակերպող ու զայն բարոյական կռուանի մը փակցնող ամէնամեայ օրէնսգրութեան լծուած խոչոր պարապը, չատ անգամներ՝ պարբերաբար կ'աղմկի տարբեր կողմերէ դուրս նետուած բղոքներով, որոնք դատարկ քարայրներու մէջ արձագանգող ձայնին վերածումները կ'ունենան, առանց կարենալ տեղ մը կառչելու կամ խրելու, նպաստաւոր արդիւնքի մը յանգելու համար: Դաւառներու մէջ ընտանիքի կողին վրայ վէրք մը կայ, բացուած պանդխտութեան երեսէն, որուն խղճայուժը շարունակուող արցունքի ու հառաչանքի վայրեր կը հանէ դուրս, պոռթկացնող ցաւերու անվերջ մեղադիրն պէս: Յիսուսի լուծը՝ Աւետարանի սիրով այնքան քաղցր ու փոքրգի՝ երբէ՛ք աւելի ծանր ու տաղտուկ վիճակ մը կը ստանայ, մանաւանդ մեր կիներուն համար, որոնք նահապետական սիրոյ մը զոհերը եղած են, ու հետզհետէ լքուածներըն՝ իրենց էրիկներուն, որոնք կեանքի երկանկութիւնը կը ծծեն ընտանիքէն դուրս, ու մեւնոյն ժամանակ ա՛յնքան խստապահանջ ու գոռացող կ'ըլլան իրենց երկար ատենէ ի վեր մոռցած կնոջը հանդէպ, երբ անոնք անվերջ սպասումներէ, կոյս-ամուսնութեան մը հաւատարիմ աւանդապահութենէն վերջ, օր մը՝ անօթութենէ ու տառապանքէ տրկլոզած, ու բնախօսական պէտքերէ ազդուած, անհաւատարմութեան ա՛նկամ մեղքը կը գործեն:

Ընտանեկան կեանքի այս սրտմաչոբ կողմը մեր աչքին ու սրտին զարկած էր արդէն, երբ մեր պաչտօնը զմեզ տարաւ գաւառին մէկ անկիւնը, ու այն ատեն՝ այդ լքուած կիներու հեծեծանքէն և անոնց կըբած հոգեկան վրդովումէն զգածուած, անոնց բողոքներուն թարգման ուղեցինք ըլլալ օրաթերթի փոքր Մասիսի 325 թիւով հրատարակելով մեր «Դժբաղդ կիները . . .»: Զայնը սակայն, կարեկցութեան և քրիստոնէական խղճմտութեան հրաւիրող ձայնը, չկրցաւ ամէնամեայ օրէնքին թերութիւնը լրացնելու օժանդակել: կրօնական բարձրագոյն իշխանութենէն եկած խոչոր սաստ մը, ընդհակառակը միտք մը ըրաւ ետ կեցընելու զմեզ այն արդար իրաւունքէն, զոր կ'ուզէինք պաչտպանել յանուն կրօնի՛ մեր ընտանիքներուն ի նպաստ: Եկեղեցականութիւնը, կուսակրօն եկեղեցականութիւնը մանաւանդ, երբէք չպիտի կընայ ինքզինքը արդարացնել այն ցաւրա վերաբերութեան մասին, զոր ունի հանդէպ ընտանեկան խնդիրներու, որոնց վերջնական լուծման այս քմահաճ ձգձգումը, օր մը աւելի պիտի խանգարէ ընտանիքին կազմակերպութիւնը քան չինչ. աւելի պիտի լուծէ քան ամրացնէ, աւելի պիտի անբարոյացնէ քան պարկեչտացնէ:

Այդ ընտանեկան ցաւերուն մէջ, սակայն, միւթեարական երեւոյթը, որ մեզի յոյս կը ներչնչէ դեռ մնատուր ապագայի մը համար, սա է որ՝ ժողովուրդն ու կղերականութիւնը հետզհետէ իրար հասկնալու դիրք մը բռնած են: Բողոքը, ցաւը, որ երբեմն ընտանիքի երդիքէն դուրս չելլելու դատապարտուած էր, ու հալիւ թէ խոստովանանքի պարոյրովը կըճակուած կը հասնէր մինչեւ ծերունի քահանային ականջը, հիմա, աւելի տաք ու աւելի համարձակ չունչով կընայ խօսիլ մինչեւ վարդապետին ու կաթողիկոսին: Հինները՝ այս գատակարգին մէջ, խնդրին բնոյթը չպիտի կրնան որոշ կերպով ըմբռնել: իրենց դերը, գաւառի ընտանեկան կեանքի մասին իրենց պակաս ծանօթութիւնը, և սահմանափակ գաղափարներու ընդգրկումը չպիտի թոյլատրեն զիրենք կարենալ ժամենալու խեղճերուն, որոնք Աւետարանին գըթասիրութիւնը կը հայցեն: Ու ահա ինչո՛ւ համար, այսօր այժմկութիւն ունեցող Ցայտարարութեան մը մասին, զոր գրեց մեր ընկերակիցներէն Բարգէն վարդապետ, միեւնոյն ցուրտ վերաբերութիւնը կ'ունենան անոնք, ժողովական անօրինութեամբ Պատրիարքական ուշադրութեան յանձնելով այդ չլսբերականին այս ու այն մասերը, որոնք «վնասակար» կը նկատուին, իրենց կարծիքով:

Կրօնական ժողովի տնօրինութիւնը՝ սակայն՝ չի համապատասխաներ բնաւ պէտքին ու ժողովրդական պահանջին՝ որ ի րնէ աւետարանական ըլլալու հանդամանքը ունի: Եւ ասիկա ապացուցանելու համար, բնաւ պէտք չեմ ղղար հոս գատաւորելու ամէնամեայ կարգ մը խնդիրներ, որոնք իրենց աղտոտութեան մէջ իսկ՝ կընային ինդիրը լաւ կերպով լուսաբանելու ծառայել, թէ ինչո՛ւ երկար տարիներ պանգխտող էրիկներ, կենդանի մեռեալները պէտք է ե՛ս մարբուին իրենց կիներուն համար, որոնք ամէնամեայ ուխտի սխալ հասկցուած պարտականութիւններովը անօթութենէ կը տուայտին ու կ'անբարոյանան:

ՄՈՒՇԵՂ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

ՄԱՄՈՒՐԵԱՆԻ ՅՈՐԵԼԵԱՆԸ

Մամուրեանի բանախօսութենէն եսը կը փութաք հրատարակել այն բանախօսութիւնը զոր Դարեգին Հ.Ֆ.Ենի Ց. Բաբազեան արտասանած է կիրակի օրուան հանդիսին մէջ, Կարագիր Մասնախումբին կողմէ, խօսքը ուղղելով յարգելի յոբելեարին:

Այս հոյակապ և փառաւոր հանդիսը զոր ի պատիւ Ձեր կը տօնենք այսօր, Պ. Մամուրեան, Ձեզ կը պատկանի իր բոլոր ամրողջութեամբը: Այս Ձեր սեփհական օրն է, և Ձեր կենաց ամենափառաւոր օրերէն մէկը: Եւ երբ Ձեր անձին մէջ կ'ողջունենք և կը մեծարենք մեծ գրագէտը և քաջ դաստիարակը, Ձեղմով ևս կը մեծարենք ազգային ուսուցչական պատկառելի մարմինը որուն դուք զարդն ու փառքն էք:

Ինչպէս այժմ մի առ մի կարդացուեցան՝ Ձեր ազգակիցք աչխարհի ամէն կողմէ նամակաւ, հեռագրով և զանազան թանկագին նուէրներով փայլեցան մասնակցիլ Ձեր Յոբելեանին, և սրտաբուխ խօսքերով իրենց հիացումը, սէրը և մեծարանքը կը յայտնէին Ձեր անձին համար, քաջապէս գնահատելով Ձեր գրական տաղանդը, և հայ գրականութեան մատուցած անհուն ծառայութիւնները: Իսկ մենք որ ի մօտոյ ուսումնասիրած ենք, պիտի յաւելունք թէ անցեալ 30-40 տարիներու մէջ դուք այնպիսի գարկ մը տուիք մեր աղքատիկ գրականութեան; այնչափ ոգորկ, հեշտ և սիրուն ընծայեցիք մեր աչխարհիկ բարբառը, որ կը համարձակինք ըսել թէ հայ գրականութեան համար նոր դարագլուխ մը բացուեցաւ Ձեզ կը պարտինք զայն, Պ. Մամուրեան, այո՛, և մեծաւ մասամբ ևս այն երեւելի գրագէտին—մեր քաղաքացի,—որուն Ցոբելեանը ևս, ա՛հ, որպիսի՛ սիրով պիտի տօնէինք, եթէ նա երբեք հաւանէր, զիջաներ մեզի քիչ մը աւելի ևս մտերնալ, եւ մեզմէ հեռու կղզիացեալ չապրէր...:

Եւ երբ հայ գրականութեան վրայ կը խօսինք, կինա՞նք չյիշել այլ իմն երեւելի դէմք մը, նշանաւոր գրագէտ մը, այն է կարապետ Էֆ. Իւթիւճեան, որ ոչ նըւազ ծառայութիւն մատուցած է հայ գըրականութեան. և գիտակցաբար խօսելով, կ'ըսենք, թէ Վոսփորի մեր ազգակիցք անոր կը պարտին, մեծ մասամբ, իրենց աչխարհիկ լեզուին լաւ մչակութիւնը:

Պարոններ, պիտի համառօտեմ խօսքս, քանզի այսչափ նամակներէ, հեռագիրներէ և բանախօսութիւններէ ետքը, ես իսկ խնդրելի ուրիշներէ որ համառօտեն իրենց խօսքը:

Արդ, Ծոբելեան Ցանձնաժողովոյ կողմէ յանձնարարուած է ինձ, Մեծարոյ Մամուրեան, Ձեզ մատուցանելու այս նամակը, որ կը պարունակէ չէք մը Օթոման Գանքային վրայ: Ասոնք գրամական նուէրներն են, զոր Ձեր ազգակիցք Զեյլ զրկեցին Կոստանդնուպոլսէն, Իզմիրէն, Ներսայ Ս.Ս., Ռուսաստանէն, Ցերբանոյէն, Անգլիայէն, Ամերիկայէն, եւն. եւն, ինչպէս նաև ընտիր և թանկագին նուէրներ, որոնք սեղանին վրայ ի ցոյց դրուած են, և որոնց մէջ արծաթեայ ընտիր ճաչակով գեղեցիկ կոթողը զոր Ց. Գալոյ Գար. Ուսուցչական Մարմինը նուիրած է, հաւատի եմ, Ձեր մանաւոր ուչադրութիւնը պիտի դրաւէ: Ընդունեցէ՛ք զանոնք, Պ. Մամուրեան, իբրեւ առհաւատչեայ այն սիրոյն, համակրութեան և մեծարանաց, զոր կը տածեն Ձեզի համար: Ու երբ տախտակին Ձեր վչտահիր կնոց հորիզոնին վրայ տեսած ամպեր առկայ կը տատանին, երբ տակաւին դառն խորհուրդներ Ձեր հայրական սիրտն ու հոգին կը ճնշեն, թո՛ղ այս օրուան փառաւոր յիչատակը անհետէ, և փարատէ այդ ամպերը... և չդանցէք գոնել սեփոփանք և մխիթարութիւն Ձեր ազգակից սիրոյն, համակրութեան և բարեր գնահատման մէջ:

ԳԱՐԵԳԻՆ Յ. ԲԱԲԱԶԵԱՆ

ԱՇՆԱՆ ՆՕԹԵՐ

Գ.

ՄԵՌՈՒՇԻՆ ՄԷՋ

Ժամերով կը մնանք ատանդական՝ վոսփորի վրայ, չոգենաւին մէջ զոր սարսափած է հոկտեմբերի առտուներու մառախուղը: Ու մինչ չուրջս գորմի մարդերը կը տրտնջան՝ անհամբեր չարժումներով, ես՝ այդ անօգուտ սիրտհատնուժէն նախամեծար կը սեպեմ հանդարտօրէն դիտել, վայելել պատկերացումներէն ակկն է, թէեւ իր վտանգները ունի բաց ծովի մէջ:

Եւ սակայն բաց ծովի վրայ այսքան հմայիչ ըլլալու չէ տեսարանը, վասն զի մուչկին փարատելովը՝ երկինքը ու ծովմիայն երեւան պիտի գան հոն, միչտ նոյն հոս, եզերքին մօտ—ուրկէ այնքան հեռու կը կարծենք ինքզինքնիս — քալարկումի ու մերկացումի անընդհատ սկսսիսութիւն մըն է զոր առաջ կը բերէ: Գլխիւքարէրն, իր երկայնութեամբը, իր քարափովը ու վիլլաներովը, նուրբ սափտակ երիզի մը պէս կ'երեւայ հիմայ, տարտամ, անորոշ գիծ մը, որուն ետին բարձրացող անտառուտ լեռնակներն ու ծառաստանները մուխի յորմանք մը կը ցայտեցնեն կարծես, հաղիւ ընդչմարել տալով իրենց կանաչութիւնը՝ մարող ատուերի մը պէս: Եւ երբ արեւու քանի մը ճառագայթներ կու գան վեր առնել այդ լայնատարած քողը, եզերքին ուրուագիծը ընդչմարել տալով, կը սահի կ'անցնի չոգենաւիս դէմ ի առաջ, քիչ ետքը նորէն գանելով իր դէմ անողոք մչուշը որուն մէջ բռնուած ենք: Մարդուն և բնութեան միջեւ պզտիկ, անզգալի պայքար մըն է այս, որուն առիւծ անզօր կը մնան մեքենան, կողմնացոյցը, նաւապետին սրատեսութիւնը ու զեկավարին ճչդապահ չարժումները. կը պատենք ուչադիր, ակնդէտ, առանց բան մը տեսնելու. չոգենաւին սուլիչը միայն դեր մը ունի այդ վայրկեանին, կերկերաձայն հիչեր արձակելով որոնց կը պատասխանեն հեռուէն հառնող սուլոցներ, աւելի՛ նուազուն ու աւելի՛ յուսահատական:

Ցանկարծ չարժում մը կը զգանք ոտքերնուս տակ ու դանդաղ թաւալումը անիւներուն որոնք կը հետեւին մչուշին քամահանդչեներուն. եզերքը հեռուն է դեռ, բայց տակաւ կը մօտենանք անոր. Քիրէճ-Պուրնու ենք: Այդ լքուած, ամայի նաւամատոյցը, որուն արհամարհոտ նայուածք մը կ'ուղղին ուղեւորները ուրիչ ատեն, ի՛նչ հիւրընկալ ու ըղձալի դարձած է մչուշին չնորհիւ որուն դէմ պիտի կրնայ պատսպարել ոմեզ ի հարկին. ու ինչքա՛ն ազուոր կ'երեւայ մանաւանդ այդ քօղածածուկ երեւոյթին տակ՝ իր ընդհանուր գիծերուն մէջ. վերը, Պօյաքեսրէ, լերան կատարներէն կ'իջնէլը մառախուղը. հոս՝ գետնէն կը բարձրանայ, ծածկելով ինչ որ տգեղ է ու կեղտոտ, գոմէշները, սայլերը, ճահիճները, ամայածրար դիրք մը տալով գիւղին բարձունքին որ օդին մէջ կախուած կը մնայ:

Ու մինչ այսպէս, դանդաղ գնացքով կ'իջնենք Վոսփորն ի վար, մեր ամէնօրեայ տեսած եզերքները կխտային միայն ընդհչմարելով, աղօտ լոյսի մը ակչէն, թատերարեւի մը խորի վարագոյրին պէս որ մեծ նկարչի մը վրձինէն ելած ըլլար, աւելի հոյակապ, աւելի դիմիճկ կը գտնեմ տեսարանը:

Կիանքի մէջ ալ խորհրդաւորութիւնը նոյնը չէ՞ ինչ որ է մչուշը բնութեան մէջ: Իրականութիւնը, —եթէ ոչ ագեղ գոնէ տաղտալի բաներուն,—երբ մչուշով մը կը ծածկուի, հեռուէն կու տայ մեզի պատրանք մը որուն քօղարկուած մնալը պիտի ուզէինք միչտ. այսչա՛ս մարդուն ու կընոջ համար, գեղեցկութեան համար, դգացումներու համար, տեսակցութեան համար: Զէ՞ք պատահած աղջկան մը զոր իր բարակ սեւ քողին տակէն աւելի անոյշ դատնէք, երազուն աչքերով ու չիկնոտ այտերով, որոնց հրապոյրը կ'անհետանայ տակաւ՝ երբ քողը վեր կ'առնուի, ու երեսին տարուած խնամքը, նայուածքին պղտորութիւնը, մազերուն յարդարանքը, ամէն բան արուեստականութիւն մը կը մատնեն. հապա այրե՛րը, այն չիք ու փայլուն երիտասարդի, ընկերական մարդու, երբեմն մինչեւ իսկ ազնուականի համբաւով ճանչցուածնե՛րը. խօսակցութիւն մը հետերնին, մտերմութիւն մը անոնց ներքին կեանքին մէջ, առօրեայ սովորութիւններու հետ, և ահա յուսախաբութիւնը պիտի սիրէ:

Մչուշին մէջ ի՛նչ հաստատ պիտի պահէին անոնք սակայն իրենց գեղեցկութեան կամ արժանիքի համբաւը, իրենց հոչակուած յատկութիւնները ոյնք իբրու իրականութեան, բացորոչ յատակութեան մէջ կը քայքայուին, կը ցեղին: Բայց մի՛ վհատիք իրիկնամուտի այն անթափանցելի մչուշը որ վերջալոյսին կը խառնուի ու խաւարին կը մօտենայ, որուն սեւ քողին տակ համադոյն կը դառնան ո՛չ միայն ոգեղն ու գեղեցիկը, այլ հոգեկան յատկութիւնները ու սրտի աղնուութիւնները ալ՝ ապականուած, խաղաքարած, խաթարուած զգացումներու հետ խառն: Հապա, արշալոյսի մչուշը, — աչնան առտուներու այս ճերմակ նրբին քողը որ անթափանցելի գեղեցկութիւն մը կու տայ բնութեան պատկերին, ինչպէս չիկնոտութիւնը աղջկան, համեստութիւնը մարդուն, նրբաճոխութիւնը գրուածքին: կնոջատ բառերով խոստովանութիւն մը, ստուերին մէջէն ուրուագծուող կնոջական սիլուէդ մը, առանց աղմուկի նուիրուող անձնուիրութիւն մը, առանձնութեան մէջ սիրելիի մը համար աղօթող չրթունքներ՝ ասոնք բոլորը կեանքի մչուշները չե՞ն միթէ,—բառին ազուոր իմաստովը,—որոնք եթէ չեչտուէին, աղմկալի գառնային, ամէնուն աչքին առջեւ կատարուէին, պիտի կորսուէր անոնց յարգն ու հմայքը:

Բնութենէն օրինակներ առնել կ'ուզենք չատ անգամ, ի՛նչ աւելի մեծվայելուչ ու հիանալի օրինակ՝ քան խորհրդապատութիւնը այդ տեսարանին: Գործի մարդերը կընան գանգատիլ, և իրաւունքով, երբ մչուշի բռնուին. բայց խորհող միտքեր ու երազուն հոգիներ պիտի գտնեն միչտ անոր մէջ բանաստեղծութիւն մը ու հրապոյր մը զոր ր'ուրիչները՝ իր կարկառուն յատակութեանը մէջ չի կըրնար ներչնչել, վասն զի արատներ, խորթութիւններ երեւան պիտի հանէ միչտ՝ հեչտալի տեսարանի մը հետ մէկտեղ: Մչուշը ճերմակ բեհեզ մը կը ցանցընէ անանց վրայ, ինչպէս չնորհալիութիւնը ու քօղարկումը կեանքին վրայ:

ՄԵՆԱՍԵՐ

ԲԺԻՇԿԸ՝ ՊԱՏԵՐԱԶՄԻ ԴԱՇՏԻՆ ՄԷՋ

Մինչ մեր կողմերը փափագ կը յայտնուի տեսնել բժիչկը՝ զպրոցին մէջ, հեռուէն՝ Անգլիացին, տարօրինակ լուր մը կը հաղորդէ անգլիական է՛ն նչանաւոր բժիչկաան թերթը՝ Լանսեթ, թէ Անգլիոյ ծամանակիս է՛ն մեծ ու համբաւաւոր վիրաբոյժներէն մէկը՝ Սըր Ռիչըրտ Մաք Քորմաք ինքնայօժար յանձն կ'առնէ երթալ հարաւային Ափրիկէ և ծառայել պատերազմի դաշտին մէջ:

Բաղաքակրթական առաքելք մը չէ այս, այլ գուտ հայրենասիրական, քանզի Սըր Ռիչըրտ՝ վիրաբուժութեան մէջ գըտած է արդէն համբաւի սանդուխին բարձրագոյն աստիճանը: Տարիներէ ի վեր ընտրուած է նախագահ Անգլիոյ վիրաբուժական Արքունի կաճառին, և խորհրդատու վիրաբոյժն է Լոնտոնի ամէնէն մեծ հիւանդանոցներէն մէկուն: Ասոր համար է անչուչտ որ բրիտանական Խորհրդարանը ծափերով կ'ընդունի մեծառնուն վիրաբոյժէն եկած այս առաջարկը:

Շատ մը երիտասարդ, սիրնակ վիրաբոյժներ հարկաւ ինքզինքնին կրնան առաջարկել այդ պաչտօնին համար, որ վճարումի մէջ լիաձեռն է, և տասով չատ անգամ կրնայ չինուիլ միխիթարական ապագայ մը: Իրաւ, պատերազմը պատեբազմ է. սակայն ապագայ վիրաբուժութիւնը կրնայ չացնել չատեր:

Սըր Ռիչըրտ Մաք Քորմաք արգէն զինուորական բժիչկ մը եղած է երիտասարդութեանը, և տարիներէ ի վեր լուրջ և կարեւոր ուսումնասիրութիւններ կատարած է մանաւանդ զինուորական վէրքերու մասին: Պատերազմի դաշտին վրայ իր ներկայութիւնը նախանձամային բան մը պիտի ըլլայ ուրեմն բազմաթիւ վիրաուրուած-ներու:

Դիտեմ թէ հայ բժիչկի մը կողմէ գըրուած այս քանի մը տողերը արժէք մը չեն կրնար ունենալ մեծանուն վիրաբոյժին համար: Բայց ատիկա պատճառ մը չէ որ այս առթիւ սքանչացումս չայտնեմ բժիչկական դասին համար՝ իր այդ պատուարեր ընթացքին նկատմամբ: Անկէ դատ, իր վրայ խօսելու իրաւունք ունիմ կարծեմ, քանզի ամէն ծօթը տարի առաջ իր առջեւը տուի վիրաբուժութեան քննութիւնս, Անգլիոյ վիրաբուժական այդ նոյն արքունի կաճառին անդամակցելու և վկայական առնելու համար: Եւ այսօր լրագիրներու մէջ իր անունը պատերազմի լուրերուն մէջ տեսնելով կը բանամ անտուիս տակը մնացած տիլլոմս, որուն տակ տորգած է ինք՝ երբեմն նախագահ վերոյիչեալ կաճառին:

Ու կը յիչեմ իր հակայ հասակը, անուչ դէմքը և զինուորական կայնուածքը. իր հարցումներուն պատասխանելու համար վեր նայելու էրը, թէեւ ինքն ալ չամախ կը ղիչաներ ծոքլ: Բեռանացի քննութեան մէջ կը սիրէր միչտ հարցումներ ուղղել ներկայացնողներուն՝ կտրած ոսկորի, ջախջախուած գանկի և ատենց նման ղէնուրական նիւթերու վրայ:

Սըր Ռիչըրտի կընկերներուն նաև երկու նչանաւոր ոչ-զինուորական բժիչկներ որոնք նմանապէս փափագ զգացած են օգնել վիրաւորներուն և մեղմել տառապողներու ցաւը:

Միխիթարական երեւոյթ մըն է ատիկա, որուն վրայ կրնայ ուրախանալ և հպարտանալ ամէն բժիչկ. քանզի պատերազմը կողմերէն որուն էլ կողմնակից ըլլայ մարդ, անվիճելի է թէ ընկերասիրական են բարձր ապագոյցն է բժիչկին մանաւանդ ինքնաբերաբար ներկայութիւնը՝ պատերազմի դաշտին մէջ:

Ա. Գ.

Պարտիզակ

ՏԻՊԱՐ ՔԱՀԱՆԱՆԵՐ

Եչեն-Գարուի բարեչիչատակ աւագերէցին առաքինութիւններով օժտուած քահանայի մը՝ Տ. Սարգիս Ա. քահանայ Աղաջանեանի մահուան լուրը հաղորդուեցաւ վերջերս Թիֆլիզէն: Կ'արժէ որ ծանօթացնենք այդ տիպար երէցին կեանքը, այնպիսի օրերու մէջ մանաւանդ ուր մեր կարգ մը տէր-պաչտօներուն վրայ այնքան տխուր բաներ կը պատմուին նորէն.

ԹԻՖԼԻՍ, 12 Հոկտեմբեր

Գէորգեան Ձեմարանի 25ամեակի տօնախմբութեան նախօրեակին նրա հիմնադրի սիրելին և աչակիցը առողջ և զարթ ոզնուել է իր ծխականներից մի քանիսն, երեկոյեան իր եկեղեցում ասել է մաղթանքը ու գիչերը ընտանիքի չորչը ժողված «եկեսցէ»ն ասել է ումի քիչ մածնով իրիկնահացն արել, պառկել:

Արդե՞օք ինչ խորհրդածութիւններ է նա արել, որպիսի՛ յիչողութիւններ: Ցետ է նահանջել քահանհինգ տարի՛ երջանկայիչատակ իր պետի՝ Գէորգ Դ.ի կաթողիկոսութիւնը, նրա մեծ գործերը, դիրքն ու վարքը և այսօր, իր վիճակը համեմատել...

Մթնոլորտը ճնչել է արժանաւոր քահանային, սկսել է սրտի բաբախումը: վեր է կացել, պատշգամբ դուրս գալու, ազատ օդ առնելու. բայց միթէ Տէր Սարգիսը կ'ուզղ կը լինէր իր ուղած միջոցին ու օդը այդ գիչերային խաւարի մէջ գտնել: Այո՛, արշալոյսը հեռու չէր, գիչերապ ժամը երեկն էր, բայց մի մառանք, որ մեզ համար դեղնած աչխարհայոյն էր ընթանում միայն առջ:

Ամբողջ ընտանիքը ոտի կանգնեց, չըրջապատեց իր պաչտելիին:

—Սիրտս, բժի՛չկ... և մի անկնթարթում պատեց նրա հոգին երկինք, աւելորբ տալու իր տիրոջ Գէորգ Դ.ին, որ հայ ազգը այսօր օրհնանք, փառաբանութիւն է կարդում նրա անուան և յիչատակին:

Ամէն թչուառութեանց կարեկից բժչկապետ Պ. Նաւասարդեան, քառորդ ժամ չանցած հասնում է ողբացեալ ընտանիքին, սակայն ոչ մի մահկանացու անկարող է երկինք հաճարձած հոգին երկիր վերադարձնելու: Իրան յատուկ քնքչութեամբ մխիթարում է տիրուհուն և նրա գաւակներին: Հանգստացնում է մի վայրկեան, հրաւիրում ուչքերն գլուխ ժողովել և ապա հարցնում նրանց ընտանեկան վիճակը:

Գահապանների բոլոր բանակից տալիս են մարդասէր բժչկին, որ մինչեւ առաւօտ քրքրում է Տէր-Սարգսի Թղթերը, և գտնում դրամական արժէք ունեցող հանգուցեալի գրպանում երեք կոպեկի վրայ ծոցի չիչտակարանում նչանակուած՝ 40 ր. քանի օր առած սառնօրից ձեռապարտք, որ տիրուհու ասելով, այդ պարտքը վերցրել էին ծառայի մի քանի ամսուայ առչիկը տալու և ընթացիք ծախքերի համար: Իսկ պահարանում վիճ. 50% գրաւ երկու դրած տոմսի ապահովագիր ու բանկում գրաւ դրած տան դոկումենտներ.

Եւ այսպէս երեսուն տարուայ Թիֆլիսի ամենանչանաւոր քահանան, Գէորգ Դ.ի աչ թեւը, երբեմն ամրողջ Վրաստանի և Իմերեթի թեմի լիազոր կառավարիչը, Թիֆլիսում 400 ընտանիքի ծխական քահանան մեռնում է գրպանում երեք կոպեկի փիայն սեւ դրամ, իսկ տուն ու տեղը գրաւ պարտքի մէջ:

Արդէ՞ մի փոքր կանգ առնել և պարզաբանել այս հանգամանքը:

Տէր-Սարգիս աւագ քահանայ Ազաջանեանց, խօսքի աներեւոյթ խնամով, քրիստոնեայ պաչտօնեայ էր Եկեղեցուհ Նա հաւատում էր Յիսուսին, նրա վարդապետութեան ճշմարիտ աչակերտ լինելով, վերցրել էր խաչը ու հետը նրանով վարում: Հանգուցեալ Տէր-Սարգսի ծխի սէտ ոչ ոք Թիֆլիսի քահանաներից ծուխ չունէր: Նրա հետ մեծագոյն մասը քաղաքիս մէջ գիրք, անուն, հարուստներին ուեներցողներ են: Նրա ծխի մէջ են Թեմիս Ս. Առաջնորդը, մեր ինտելիգենցիայից չատերը, բժիչկներ, իրաւաբաններ, ինժեներներ, զրագէտներ, ուսուցիչներ, չատ հարուստ բուրժուաներ, իչխաններ, վաճառականներ, պետական և քաղաքացիական պաչտօնեաներ, մի չարք որը, անուէր ընտանիքներ, արհեստաւորներ և որ ամենաչքի ընկնողն է՝ Թիֆլիսարնակ չատ գաւառացիներ: Հարցրէք այդ բազմազան դասակարգի պատկանող ծխականներից, որին և կամենաք, արդեօք նա բոլորի համար հայր, ընտանիքի հարազատ անդամ չի՞ համարուել: Կարեկից սիրտ, նրանց ուրախութեան և վշտին անկեղծ մասնակից: Բայց ինչի՞ է պէտք հարց ու փորձ: Այն դառն հեկեկանքն ու ողբը, հեղեղի նման բիւր աչքերից հոսող արտասուքը, որ բարի ճանապարհ էր ախօսում իր սէրտերին դէպի նրա յաւիտենական օթեւանը, միթէ վաստեր չե՞ն նրա, Յիսուսի ճշմարիտ աչակերտ լինելուն:

—Տէր-տէր, ողբում էր մի կին, այդ ինչ արիր, ո՞ւմ ձեռքերդ ոչ այդ մահճակալում էր երկինք հաճարձած հոգին երկիր վերադարձնելու: Իրան յատուկ քնքչութեամբ մխիթարում է տիրուհուն և նրա գաւակներին: Հանգստացնում է մի վայրկեան, հրաւիրում ուչքերն գլուխ ժողովել և ապա հարցնում նրանց ընտանեկան վիճակը:

Գահապանների բոլոր բանակից տալիս են մարդասէր բժչկին, որ մինչեւ առաւօտ քրքրում է Տէր-Սարգսի Թղթերը, և գտնում դրամական արժէք ունեցող հանգուցեալի գրպանում երեք կոպեկի վրայ ծոցի չիչտակարանում նչանակուած՝ 40 ր. քանի օր առած սառնօրից ձեռապարտք, որ տիրուհու ասելով, այդ պարտքը վերցրել էին ծառայի մի քանի ամսուայ առչիկը տալու և ընթացիք ծախքերի համար: Իսկ պահարանում վիճ. 50% գրաւ երկու դրած տոմսի ապահովագիր ու բանկում գրաւ դրած տան դոկումենտներ.

Եւ այսպէս երեսուն տարուայ Թիֆլիսի ամենանչանաւոր քահանան, Գէորգ Դ.ի աչ թեւը, երբեմն ամրողջ Վրաստանի և Իմերեթի թեմի լիազոր կառավարիչը, Թիֆլիսում 400 ընտանիքի ծխական քահանան մեռնում է գրպանում երեք կոպեկի փիայն սեւ դրամ, իսկ տուն ու տեղը գրաւ պարտքի մէջ:

Արդէ՞ մի փոքր կանգ առնել և պարզաբանել այս հանգամանքը:

Տէր-Սարգիս աւագ քահանայ Ազաջանեանց, խօսքի աներեւոյթ խնամով, քրիստոնեայ պաչտօնեայ էր Եկեղեցուհ Նա հաւատում էր Յիսուսին, նրա վարդապետութեան ճշմարիտ աչակերտ լինելով, վերցրել էր խաչը ու հետը նրանով վարում: Հանգուցեալ Տէր-Սարգսի ծխի սէտ ոչ ոք Թիֆլիսի քահանաներից ծուխ չունէր: Նրա հետ մեծագոյն մասը քաղաքիս մէջ գիրք, անուն, հարուստներին ուեներցողներ են: Նրա ծխի մէջ են Թեմիս Ս. Առաջնորդը, մեր ինտելիգենցիայից չատերը, բժիչկներ, իրաւաբաններ, ինժեներներ, զրագէտներ, ուսուցիչներ, չատ հարուստ բուրժուաներ, իչխաններ, վաճառականներ, պետական և քաղաքացիական պաչտօնեաներ, մի չարք որը, անուէր ընտանիքներ, արհեստաւորներ և որ ամենաչքի ընկնողն է՝ Թիֆլիսարնակ չատ գաւառացիներ: Հարցրէք այդ բազմազան դասակարգի պատկանող ծխականներից, որին և կամենաք, արդեօք նա բոլորի համար հայր, ընտանիքի հարազատ անդամ չի՞ համարուել: Կարեկից սիրտ, նրանց ուրախութեան և վշտին անկեղծ մասնակից: Բայց ինչի՞ է պէտք հարց ու փորձ: Այն դառն հեկեկանքն ու ողբը, հեղեղի նման բիւր աչքերից հոսող արտասուքը, որ բարի ճանապարհ էր ախօսում իր սէրտերին դէպի նրա յաւիտենական օթեւանը, միթէ վաստեր չե՞ն նրա, Յիսուսի ճշմարիտ աչակերտ լինելուն:

—Տէր-տէր, ողբում էր մի կին, այդ ինչ արիր, ո՞ւմ ձեռքերդ ոչ այդ մահճակալում էր երկինք հաճարձած հոգին երկիր վերադարձնելու: Իրան յատուկ քնքչութեամբ մխիթարում է տիրուհուն և նրա գաւակներին: Հանգստացնում է մի վայրկեան, հրաւիրում ուչքերն գլուխ ժողովել և ապա հարցնում նրանց ընտանեկան վիճակը:

Գահապանների բոլոր բանակից տալիս են մարդասէր բժչկին, որ մինչեւ առաւօտ քրքրում է Տէր-Սարգսի Թղթերը, և գտնում դրամական արժէք ունեցող հանգուցեալի գրպանում երեք կոպեկի վրայ ծոցի չիչտակարանում նչանակուած՝ 40 ր. քանի օր առած սառնօրից ձեռապարտք, որ տիրուհու ասելով, այդ պարտքը վերցրել էին ծառայի մի քանի ամսուայ առչիկը տալու և ընթացիք ծախքերի համար: Իսկ պահարանում վիճ. 50% գրաւ երկու դրած տոմսի ապահովագիր ու բանկում գրաւ դրած տան դոկումենտներ.

Եւ այսպէս երեսուն տարուայ Թիֆլիսի ամենանչանաւոր քահանան, Գէորգ Դ.ի աչ թեւը, երբեմն ամրողջ Վրաստանի և Իմերեթի թեմի լիազոր կառավարիչը, Թիֆլիսում 400 ընտանիքի ծխական քահանան մեռնում է գրպանում երեք կոպեկի փիայն սեւ դրամ, իսկ տուն ու տեղը գրաւ պարտքի մէջ:

Արդէ՞ մի փոքր կանգ առնել և պարզաբանել այս հանգամանքը:

Տէր-Սարգիս աւագ քահանայ Ազաջանեանց, խօսքի ա

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱԿԱՆ

ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔՆՆԱԴԱՏԱԿԱՆ

ՀԱՆԴԷՍ ՄԱՍՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ԵՒ ԳԱՂԱՓԱՐԱԿԱՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՍՏԵՓԱՆՈՍ ՍԱՓՐԱՍՏԵԱՆՑ

ՊՈՍՏԱՐԱՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՐԱՆԻ

ՎԱՂՈՒՆ ՊԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ի ՊՈՍՏԱՆ

Ի ՊՈՍՏԱՆ

Ի ՊՈՍՏԱ

ԱԶԳԱՅԻՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒՄ Է ՀԱՆՐԱՅԻՆ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԿՈՄԻՏԵՆ
ՀԱՍՑԵ 1 ԿՈՊԵԿ
ՏԱՐԵԿԱՆ ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՀԱՍՑԵ 1 ԿՈՊԵԿ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐՑԸ

Ինչպես հայտնի է, Հայաստանի Հանրապետութեան հարցը Ազգերի Լիգայի Խորհրդի օրակարգում է դրված եղել դեկտեմբերի 9-ից սկսած։ Այդ օրից ի վեր Խորհրդի նիստերում ներկայացուցիչներ են ունեցել Հայաստանի Հանրապետութիւնը, Վրաստանի Հանրապետութիւնը, Ադրբեջանի Հանրապետութիւնը, Հայ Ազգային Պատուիրակութիւնը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Կարմիր Խաչի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Հայկական Ռելիֆի Կոմիտէի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի Գործադիր Կոմիտէի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի Գործադիր Կոմիտէի Ֆինանսական Կոմիտէի ներկայացուցիչը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի Գործադիր Կոմիտէի Ֆինանսական Կոմիտէի Գանձապահը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի Գործադիր Կոմիտէի Ֆինանսական Կոմիտէի Քարտուղարը, Ամերիկայի Միացեալ Նահանգների Ազգային Խորհրդի Հայկական Բաժանմունքի Գործադիր Կոմիտէի Ֆինանսական Կոմիտէի Անդամ

ՎԱՖԼԻ ՊՈՍՏԱ
ԴԻՑԱՏՈՒՄՈՎ ՎԵՖԼԵՏՈՒՄ

Գ. ՍՍՍ

ՀԱՏՈՒԱԾ

Ա.

—Ա՜հ, ա՜հ...

—Մխիթ՛, էֆ՛, ասում էի՞ր իմ որդուն տան սիրտը շահելու համար ոչ մի միջոց չեմ խնայի։ Ես ինքս եմ գնում նրա մոտ։ Ասա՛, ո՞ր հյուրանոցում է նա։

Ձեր միակ հարազատ որդին ոչ միայն չէր զգում իր մոր ներկայությունը, այլև ամեն կերպ ձգտում էր խուսափել նրանից։ Ամեն անգամ, երբ մայրը գալիս էր նրա մոտ, նա ինչ-որ պատրվակով դուրս էր գալիս տնից, որպեսզի մոր հետ միասին ճաշի չնստի։

—Ես ինձ համար ամեն ինչ արել եմ, որ նա ինձ չամաչի, ես ինձ համար ամեն ինչ անում